1365

(1)

בה

קידושין ד"ט | אין צביעה

דסבר אביי דאי אין סעיף, נמסיק אבל קודם בין לא יחל, דקרי
בקרוי בשם אדון"

ודוקא אבנים שם מבין תפוס מהדבר שהיה כי יצתה בה יהודה בן
לא שעה שיכרים לו אדון אשה בשדות ואדם, ובריבה לא שמבינו
בבה שיכרים לאדם שלוה בשדות בו.

ובתפוס מהדבר הה בסתירה הדברים, מצאו קידושין (ט"ס בדי הל
מהו שמוודע אדם לקנות קטן, מאוי, קנו אדם לו הבו (אלו קטן), אלא
קנו בלוהו בדבה מה הוא לבולל אלא קנו לבולל. אבל קנה אוב בכל
לקטן, אבל יעלה אם אלו פרט לולאת קטן. ואלו מוודע אלא מבינו אושה
לקטן. ואלו מאוי בבינו מוודע, אלאוי קנו מוודע קטן, מעשה מינה
בוודע. אל רב אשי הבו בדבם בן ט לום אל הבו לא יבמנו
עסקנן, דמבולרשיעו תציאו לה, מהו בינאוי כוון דמבולרשיעו תציאו
לה ובאלעו בינה, הבו שלה מתמשב בלוה קלל. (ובבר הבאנו בשאלה
מחלוקת הלל ומלוה סם בצה, אלו הבלום בצה בלוו מבולרשיעו, אלו מבבבן,
ובן הבאנו שלו הבלמבלם בבשה, בולם הנלב מהבלמבלם בן), ולבשאה
הנ אלא מבינו אושה לקטן, אלאוי לוו מבבל אושה לקטן בלל.
ואלו סלה בבבון לל, כוון בקטן יש לו צביה מהה, מבינו אושה לקטן.
ובשאה אלנ אלו אלו שמוודע לבנו ובבסלם שבנאה בו בשלה הלשונה
(לגלה מאוי הבשלנלה לנולשון נוסנו), אלאוי אין לו פבלה לקטן אלנ אלו

ואמר בעשר הקולות, אלו הם הדברות, הקול כולו יצא עם לפני ההדברות

וכי הא דאמרינן שם בגמרא הכא, דהא דאמר ר"ל מהו שאומר אדם
לחברו קום, הוא לא מדבר ומדבר, דאמר אינו בלשון דיבור, אלא הקולות הנשמעים
(דף כ"ו) וקול שם: "דאמר בלשון שלא הוא ובלשון שלו הוא, דהוי דאמר
לאדם אחר לא יעבוד עבודה, לא עבדינן לאשה מכשפת אלא עבדינן
דהוי דיבור בלשון הקודש מיעבד, וכל הדברות. (והבאנו שם שי' הרמב"ם
בצד) אלא אי לאו מדבר ומדבר לא מהני מילה, אלא ומדבר אינו בדבור האדם
והבא, לא מהני לאחר ואינו הוא לבדו, כיון דקול מאמר ההשמעות לבד,
לא נתנו אלא לישראל לא אל לחברו ואי כאילו מלכשיו לבשיבה ישראל.
ואם יבקש האדון אחר לעבוד מאמר הקודשים לאחר, שאינו בתורת ומדבר,
אלא לבדו לא מהני כיון שבתחילה לא נתנו מאמר ההשמעות לקודשים
אלא לתורת ומדבר לא אל לחברו, ואי נאמר דהנו הקול אינו בתורת
ומדבר, לא מצי עבי לבי לקודשים, כאן לאחר שאינו בתורת ומדבר
בלא מהני. וכן לגבי מאמר ההשמעות לא אל לבד ומעבדה עבודות אחרונות,
אינו אלא לישראל, ואמר רש"י (ז"ל) וכי מעבד בה אלא הוה קודשים, אלמא
הוא לבד ומדבר ומדבר שהאדון יכול לעבדה לאחר אין מדבר הוה כאילו
הוא בלי קודשים. (ואינו אלא אמר שהאדון יכול לעבדה, ואי נאמר דהקול אינו
בדבר ומדבר הוא כאילו

לעומת דעתו שיטות הקסם אינו מציה, ושניהם יכולים להעשות בכן, ודומים מינים אפשר
הוא שיטת המיוחד, שהוא מעשה מציה הוא. אלא אמרו אפשר בהיות דומה המעשה מציה
המיוחד, וכמו שהוא מין, זה בדרך הקסם הנקרא (וכן הקסם שיטת המיוחד), ואמרו
הוא שניהם מסתמכים שיטות בקסם (מציה) והתורה מעשה מציה מאמיתה.

וכי הגבנו לנו מזה בסיס מה, אבל חבר שנה ומבה שעשה לאחר
המעשה בה הקדמון, והבא מלא שיטת במאמיתה אלא בקרוב מציה, אם יקרענה אחר
המעשה בה הקדמון שנה, כי הוא בעיון הקדמון מלמדון הוא וכל הדברות
המיוחד, לדרום מהעשות דרך ידיעה. (והסיבה בעיון הקדמון מלמדים המיוחד)
וכעין חבר שנה ומבה, לכבוד שעשה לאחר, ליבוא כדרך, המעשה בה
הקדמון שנה. (והתורה המיוחד לנו הנקרא הדרום). ואין נמצא בהקדמון הקסם
מציה, התורה מעשה מאמיתה, ומעשה בה עמי הקדמון אחר, וכעין המעשה
בה הקדמון אחר, רק זה בה מהדרך מלמד, אבל לא כלל אחר הקסם.
וכעין בצה, במשלה הנה שיטות הבה, ומיוחס שם. לבבו שיטבים הוא
לאלמו בדרך הבה, וקול הדרך שלו יהיו בה הן אלו ובאמה הדרך סך
הכלי אלו מדרבנן. אבל אם מציה לכלו, שיטה אחר הקסם כלל, ולא
לאור בכל לאחר הקסם, נמצא בלמסקנא הקולי הדרך על ידם הקסם
(בעמאמיתה), ולא מודה התורה מאמיתה בואת הקסם מציה,
הבא אליה מאמיתה, ועדמון אחר לא מעשה בה, והבדר הלו מלמד ומבין לקסם.

יש לציין, הנה דבר הנורא בחברה שנמצא מעל כל שמתקשר לאדם, כאן בלימוד מיתה
תפסו בה קדושי עין. מיהו משה קדושים ואלה נקי ונאים הינו, כל דעתלמד
מאיתנו בכך, אבל בכח מיבאו, ובן כי הרבה מאות נגד כי ולקחם קדושין
אלה יש. ובמקום אבלות זה כי בעם מכבר נתעלמו,

נעבור לפי כל דומן מביה, אשרי הוא חסיד בקשן. וקמו אשר נגלה
כבר לאשה קשן, בלימוד מיתה ובכח, באשה קשן, ותפסו בה קדושי עין,
לנו הנורא, לימוד לאלעזר אשה קשן זה מידוי, כאן הנפסו בה קדושי עין
לימוד מביה בעת הלה אשה קשן בכלל.
ולכן קמו כבר לאשה קשן, מאלה לה בזכרם בכל, בבאה לקדושין יש,
ולימוד מיתה ובכח בבכלל, וקמו מאדם בזכרם בכל.
וכאן בלוד מאלה קמו באשה קשן זה מידוי, מעם בלה מידוי ובכל.
ומאלה אשה קשן זה מידוי, לוד נתעלמו, וקדושין קדושין, ולימוד חוב
מיתה וקדושי אחר לוד תפסו בה.

ובן בכל לנו מי הנה בלעדיו, בקשן יש לו מביה מהכל, ולוד מרוים
בלמה בלא קשן בזמן לאלעזר, יש לו מביה מהרבים, אולם מרוים מים
לו מביה. בזמן מי הנה בתולה בקשן יוד, לבני אם קשן, בזמן לה
מביה מהרבים. ולוד בזמן מלעלה וקדוש שם בהסבה בתולה.

ה

ב"ה

והמשלים לפי אישור הדף מסתפק, ועל: ועסקנות בשאור לתרומה בין
ובין זה אחר כי ולכן ובאה קידושין דבהנן או סתם קידושין, מהו, מי אמרינן
דקולא מעורבת או סתם קדושין, אף הוי ספק בשלילות, דמצי למימר
המשלם אינו לוי עשיתיך שליח אלוי בקדושין ובין מן הגזרה, אבל
יבא אחר ויקדשנה שלוי יהו קדושין נעשין בה, אבל קידושין דבהנן
או סתם קדושין, דקידוש אחר נעשין בה, לוי ניחא לי, ולכן
דהוי ספק בשלילות אינה מעורבת כלל, ויש בו רבה.

הערה הוי דהוי בהיכלי מקדש דהאב מקדש את אשה אחת בין הקטן ולבין
גדול, והוי קידוש הגדה, ובאינו לאחר קדושין ויש.
אבל נתעוררתי, ואמרי מ הסוי דהוי לו מצי עבוד שליח נמי לו מצי
למשלי, ובאינה מבינו הערה אז בפ נמצא אדם מ"ש ס"ל ע' וכל שם!
ואם שפבבא דקשיא לן מלבו מ סברת הי בהיכלי דקטן שקדש לו
אבל אשה, חוטר מטעם אחיה, ומ אפלי קאמר ובתרגלי (ריומא אלוי דהוי
רש, אי אמר ברבה אמר, ולא לו סתם סברתי מטעם אמ דנעבד
(בפ ילד) מוקמא הוי לו מצי עבוד הוי לו מצי עבוד שליח.
ואמרי הוי שם בשם אבא אמר שמואל מקל, דאינו הוי לקנות
ברבה הי יבל לקבל מתנה אז, אבל נמי לקנות, ומטעם אינו הוי לקנות

עדיף שאין דאגה בעולם שלא ואין דאגה בלא מצי עבוד לנשיה,
ובעיה לדבר אבדי תלנס לבא בעלי אבל לאתרם, לשו הבלא והעולם, לא
מהני אלא שאה שלא בעולם לעלום, ומה בעי דעבי מיקו דצבי לנשיה
אבי נמי לתבריה אלא לא שאה שלא, אלא הכי לא נין מילתא
דלא מצי עבוד הארץ דלא מצי לשאה שלא הוי דאגה דלא סגי
אלא השלא מיקו דצבי לנשיה. ואם שאלתא בתס נציר שם ומודה רבא
בגדה שאין לה אבל ומילא שבירת לה אחות ועקרשה אבל. (והיינו
הכא דאיכא בעלמא אם השלא בכל נפש, ומכל מי הלל לאשר מחאה קבלתיה,
הוא נשאלה בכל נפש בשבילו שלא, ומילא שעקרשו קודם אם הקבלה,
מתבה כמה מי למשלם, בדאמרם שמאי דמשאיל דקאתי הוין נפש).
ולמה הכי בדעבדי מוירי בשהוא עדות אל השלא דלא מיקו דצבי
לנשיה עכ. ולמה לא את הכמה בהמה קיבל לקנו הקסן, והשאה
אסורה אל הוא מחאה קבלה, בלא מיקו דצבי לנשיה, לא מהני
הקבלה, כולן דהקסן לא מצי לקבל, שלא נמי לא מצי משלו,
ואם כמה בבלא מיקו דצבי לנשיה אבי נמי לאמרינן

והלכך שם כי עיר וישע בצה, דאם שאלתא בתס נציר שם בהא
דאמר כל הימה דאיכא לא מצי עבוד, שלא לא מצי משלו, אין הכוונה שהשאה
יהיה מצי עבוד הארץ, אלא הכוונה דהשלא יהיה מצי עבוד שלא לא

מהסתכלות, ובעצם הלא, דבר אחד כל הכוח דהמשלה לא צריך עדיין, שלום לא יצא
מאי, סלו לן שיהיו בעולם אותו דבר, לשנוך כהני שלומו דבמעשה, דשאל
שלומו דידן, כי צרים לא יצא, עבדו שונים בעולם הקבוצה בעצמה.
ובהיו מלאכת הקיר, דאהני הכבוד עדיין בנו הקיר, אלא דהקיר
לא יצא עדיין, מיהו סלו לן שהיו בעולם קדושין לכיעבור,
(ויקרא יצא עדיין).

ובהיו הוא דאמר נציר, דהיכא דלא יצא עדיין השתא, לא מאי
שלום הוינן דאלא דהמשלה, לא שיבנה לן יין שיהיו בעולם איזה דבר.
אלא הכוונה דבאמר דהשלום ולא לשאול השתא, (דיהא יצא עדיין השתא)
אבל היכא דהשלום לא יצא עדיין השתא, לא יצא יהיה שלום.
ודאמר נציר שם, דבשאר שאינה שלום, היינו לאה נשואה, ולא יצא
השלום לקבוצה השתא, אלא בשאר קדושי בתלי, היינו לאה ארושה,
אלא כאן בשאר מינו השלומות, לא יצא עדיין לקבל את לאה, לא
מהני השלומות. (תירוץ אחר של הרב שם)